

Kirkon uutisia

Presidentti Hinckley toipui leikkauksestaan

Brittany Karford, kirkon lehdet

Presidentti Gordon B. Hinckley, joka joutui yöpymään sairaalassa ensimmäistä kertaa 96-vuotisen elämänsä aikana, tuntuu toipuneen muutamassa viikossa hyvin leikkauksesta, jossa häneltä poistettiin paksusuolen syöpäkasvain. Tätä *Liabonan* numeroa tehtäessä hän odotti jo innolla palaavansa kiireiseen päiväohjelmaansa yli 12 miljoonan kirkon jäsenen johtajana.

Kun presidentti Hinckley kutsuttiin vuonna 1995 kirkon 15. presidentiksi, hän kertoi toimittajille, että oli viettänyt vain yhden yön sairaalassa – ei itsensä takia vaan sairaan lapsen seurana. Profeetta on pysynyt terveenä ja aktiivisena koko 70-vuotisen uransa ajan täysiaikaisessa kirkon palveluksessa.

Aiemmin tänä vuonna rutiinikastuksessa huomattun paksusuolen syöpäkasvaimen vuoksi presidentti Hinckleylle jouduttiin kuitenkin varamaan leikkauksia Salt Lake Cityssä sijaitsevasta LDS Hospital -sairaala. Syöpäkasvain onnistuttiin poistamaan tammikuun 24. päivänä 2006 vatsaontelon täyhystysleikkauksella. Kyseessä on leikkaus, jossa kirurgi tekee avoleikkausta pienempiä viiltoja ja käyttää leikkauksessa apunaan minikokoisia kameroita. Presidentti Hinckley pääsi sairaalasta viikkoa myöhemmin.

Profeetan poissa ollessa hänen neuvonantajansa presidentti Thomas S. Monson ja presidentti James E. Faust luonnollisesti hoitivat hänen tehtävänsä.

VALOKUVA CRAIG BIRNOND

Presidentti Gordon B. Hinckley kiittää yleisöä 95-vuotisjuhlissaan.

Presidentti Hinckleyn sairaalassa-oloaikana kirkolle lähetettiin joukko sydämellisiä profeetalle osoitettuja parane pian -toivotuksia. ”Presidentti Hinckley on kiitollinen siitä suuresta rakkaudesta ja huolenpidosta, jota kirkon jäsenet osoittivat hänen toipilasaikanaan”, kertoi eräs hänen lähimpään henkilökuntaansa kuuluva jäsen.

Hän sai pikaisen paranemisen toivotukset myös Mike Wallacelta, joka on CBS-kanavan ja *60 Minutes* -ohjelman tunnettu uutistoimittaja. He tapasivat 10 vuotta sitten, kun veteraanitoimittaja teki henkilökuvan presidentti Hinckleystä. Toimittaja Wallace kertoi myöhemmin, että se oli yksi hänen mieleen

painuvimmista kokemuksistaan.

”Lähetän viestini kunnioittaen, rakkaudella, ystävyydellä ja ihaillen”, Wallace sanoi kuultuaan presidentti Hinckleyn leikkauksesta. ”Ja pahus soikoon, olekin pian taas pystyssä.”

Sen lisäksi että Hinckley tunnetaan hyvästä terveydestään, hänet tunnetaan kaikkialla kirkossa eniten matkustaneena presidenttinä kirkon historiassa. Juuri viime syksynä hän oli maailmanlaajuisella 13 päivän matkalla kymmenessä eri kaupungissa.

Presidentti Hinckleyn viimeisin esiintyminen koko kirkolle ennen leikkausta oli joulukuun 23. päivänä 2005, kun hän puhui Vermontista lähetetystä pyhille suunnatussa ohjelmassa, jossa kunnioitettiin profeetta Joseph Smithin syntymän 200-vuotispäivää.

Presidentti Hinckley vietti 95-vuotissyntymäpäiväänsä lähes vuosi sitten, 23. kesäkuuta 2005, tilaisuudessa, johon osallistui 22 000 ihmistä. Presidentti David O. McKay (1873–1970), joka eli 96-vuotiaaksi on ollut kirkon vanhin presidentti.

Presidentti Hinckleyn isä, Bryant S. Hinckley, eli 94 vuoden ikään. Hänen äitinsä taisteli syöpää vastaan, mutta hävisi lopulta taistelun ja kuoli Hinckleyn nuoruusvuosina.

Presidentti Hinckley palveli ensimmäisessä presidenttikunnassa 14 vuotta ja kahdentoista apostolin koorumissa 20 vuotta ennen kuin hänet kutsuttiin johtamaan kirkkoa maaliskuun 12. päivänä 1995. Tuolloin vanhin Jeffrey R. Holland sanoi hänen

energiastaan: ”[Presidentti Hinckley] on nuorin 84-vuotias, mitä kukaan pystyy muistamaan. Hänen askeleensa reipas nousu, hänen henkensä huoleton eloisuus ja hänen ehtymättömän työhalunsa olisivat ihailtavia piirteitä häntä puolet nuoremmassakin

mieheissä. Presidentti Gordon B. Hinckley näyttää nuorelta, toimii nuorekkaasti ja rakastaa nuoria kaikkine mahdollisuuksineen ja toiveineen.” (“Presidentti Gordon B. Hinckley – källionluja ja vuorenvahva”, *Valkeus*, kesäkuu 1995, erikoisliite, s. 2–4.) ■

Jäsenet ovat kiitollisia haasteesta

Vuoden 2005 viimeisinä viikkoina kaksi sisarta Antananarivon lähetykentältä Madagaskarissa esittivät lähetykenttensä jäsenille tutun kysymyksen, joka kuultiin niinä aikoina kirkon jäsenten keskuudessa kaikkialla maailmassa: ”Manao ahoana ny famamkiano?” he kysyivät. ”Miten lukemisesi sujuu?”

On todennäköistä, että silloin Mormonin kirjaa luki useampi ihminen kuin minään muuna aikana kirkon historiassa.

Monet Antananarivossa olleista kuuluvat heidän joukkoonsa. He eivät olleet vain noudattaneet presidentti Gordon B. Hinckleyn haastetta lukea Mormonin kirja vuoden loppuun mennessä, vaan he olivat jo lukeneet sen ja aloittivat uudelleen alusta. Raportti tästä menestyksestä Madagaskarissa, josta sisar Brittney Jorgensen ja sisar Carrie Schow kertoivat, on yksi suurista kiitollisuudenosoituksista presidentti Hinckleyn antamalle johdatukselle ja ohjaukselle.

Kun haaste julkaistiin *Liabona-* ja *Ensign-*lehtien elokuun 2005 numeroiden ensimmäisen presidenttikunnan sanomassa, presidentti Hinckley lupasi artikkelissa, että ne, jotka saivat Mormonin kirjan luettua vuoden

loppuun mennessä – riippumatta siitä, kuinka monta kertaa he olivat lukeneet sen aikaisemmin – saivat elämäänsä ja koteihinsa enemmän Herran Henkeä, voimakkaamman päättäväisyyden vaeltaa kuuliaisina Hänen käskyilleen ja lujemman todistuksen Jumalan Pojan elävästä todellisuudesta.

Vuoden 2005 päättyessä sisaret Jorgensen ja Schow kertoivat, kuinka he näkivät näiden lupauksen

toteutuvan niiden henkilöiden elämässä, joita he opettavat.

”Vaikka meidän lähetykenttämme on yksi kaukaisimmista Salt Lake Cityssä sijaitsevasta kirkon keskuspaikasta katsottuna, jäsenet kuuntelevat ja seuraavat profeetan ohjausta samalla tavoin”, he sanoivat. ”Meillä on ollut tilaisuus nähdä ahkeruuden ja kuuliaisuuden vaikutukset omassa elämässämme sekä tutkijoiden ja äskettäin kirkkoon liittyneiden käännyntäisten elämässä.”

He kertoivat, että eräs äskettäin kirkkoon liittynyt sisar näytti heille kirjansa viimeistä sivua, johon hän oli merkinnyt päivämäärän, jolloin sai luettua Mormonin kirjan loppuun: 31. joulukuuta 2005, klo 19.05.

Saivatpa lukijat kirjan luettua uuden vuoden aattona tai aiemmin, haasteeseen vastaaminen on vahvistanut heitä

Vastauksena ensimmäisen presidenttikunnan antamalle haasteelle jäsenet kaikkialla maailmassa lukivat Mormonin kirjaa, joka on käännetty kokonaan tai osittain yli sadalle kielelle.

uskolla ja varmuudella kertoa kirjan sanomasta muillekin.

Luettuaan Mormonin kirjan kahden kertaan kannesta kanteen vanhin David Walker, lähetyssaarnaaja Barcelonassa Espanjassa, sai kaipaamansa uudistuneen todistuksen kirjasta. ”Nyt kun esitän todistukseni vaikka kadulla, voin tuntea sisälläni jotain, mikä vahvistaa todeksi asiat, joista puhun”, vanhin Walker sanoi.

Samanlaisia kommentteja on saapunut kirkon jäseniltä kaikkialla maailmassa. Veli Aldemir Guanacoma Ave, Abudancian seurakunnan jäsen Pirayn vaarnasta, joka sijaitsee Santa Cruzissa Boliviassa, sanoi, että kun hän luki presidentti Hinckleyn neuvon lukea Mormonin kirja uudestaan, hän tunsii jotakin syvällä sydämessään.

”Siinä samassa pyysin taivaallista Isääni antamaan minulle rohkeutta tehdä se”, hän sanoi. ”Ja juuri niin tapahtui. Olen saavuttanut tuon päämäärän enkä edes voi uskoa, mitä minulle tapahtui lukiessani sitä. Aloin ymmärtää, mitä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukainen elämä tarkoittaa. Nyt olen varma, että Mormonin kirja on totta.”

Sellaisen tiedon saavuttaa, koska ”tämä suurenmoinen kirja, tämä kirja, joka on tullut esiin tomusta puhumaan meidän sukupolvemme ihmisille, on toinen todistus maailman Lunastajan jumalallisuudesta ja todellisuudesta”, sanoi presidentti Hinckley ensimmäisen presidenttikunnan jouluhartaudessa, joka pidettiin konferenssikeskuksessa Salt Lake Cityssä joulukuussa 2005. ”Kiitän teitä jokaista ja tiedän, että teitä on siunattu.” ■

”Tämä työ menee eteenpäin” – vanhin Ballard puhui lähetyssaarnaajien turvallisuudesta

Tämä työ menee eteenpäin riippumatta siitä, mitä tapahtuu, riippumatta siitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan”, sanoi vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista puhuessaan tammikuussa 2006 kirkon 52 000 lähetyssaarnaajan turvallisuudesta ja hyvinvoinnista.

Aiemmin samassa kuussa kolme lähetyssaarnaajaa oli menettänyt henkensä lähetyksentällä: yksi kuoli ampumavälikohtauksessa ja kaksi autokolarissa. Neljäs lähetyssaarnaaja on toipunut täysin ampumavälikohtauksessa saamistaan vammoista.

Vanhin Ballard esitti osanottonsa kaikille sureville: ”Ensimmäinen presidenttikunta ja me kahdentoista apostolin koorumin jäsenet haluamme ilmaista rakkautemme teitä kohtaan, ja rukoilemme, että Herra siunaa teitä ja että Herran rauha tulee lopulta sydämeenne.” Hän lisäsi: ”Vaikka meillä olisi miten monta lähetyssaarnaajaa tahansa, kun menettämme yhden heistä, koko kirkko suree, ja sydämemme kääntyvät vanhempien, sisarusten ja pappeusjohtajien puoleen sellaisen traagisen menetyksen johdosta.”

Vaikka väkivallantekoja ja onnettomuuksia tapahtuu silloin tällöin, vanhin Ballard sanoi, että sellaiset kuolemantapaukset ovat harvinaisia myöhempien aikojen pyhien lähetyssaarnaajien joukossa. ”Turvallisin paikka maailmassa 19–21-vuotiaille

Vanhin M. Russell Ballard

nuorille miehille ja 21-vuotiaille nuorille naisille on olla Herran palveluksessa lähetyksentällä, joita on kaikissa maan kolkissa”, hän sanoi.

Vanhin Ballard korosti, että kirkko tekee ”kaiken, mitä suinkin voimme” taatakseen heidän terveytensä ja turvallisuutensa, kun he palvelevat eri puolilla maailmaa sijaitsevilla 343 lähetyksentällä. Hän esitteli joitakin lähetystyöorganisaation pääosia ja koulutusta, joka auttaa pitämään lähetyssaarnaajat turvassa.

- Henkilökohtaisen turvallisuuden ja terveellisten elintapojen opettaminen alkaa kirkon 16 lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksessa ja jatkuu vyöhykekonferensseissa ja piirikokouksissa koko lähetystyöpalvelun ajan.
- Lähetyssaarnaajat työskentelevät

Vanhin Ballard sanoo, että kirkko ottaa vakavasti niiden yli 52 000 lähetyssaarnaajan turvallisuuden, jotka palvelevat 343 lähetyksentällä kautta maailman.

aina pareittain ja heitä vaaditaan pysymään yhdessä kumppaninsa kanssa.

- Pätevät, kypsät ja innoitetut lähetysohjatijat vaimoineen huolehtivat nuorista heidän lähetystyönsä aikana ”aivan kuin omista lapsistaan”.
- Lähetysohjatijalla on apulaisia, vyöhykeohjatijaa ja piiriohjatijaa, jotka ”on järjestetty huolehtimaan lähetyssaarnaajista ja suunnittelemaan hyvin tarkkaan, minne heidät sijoitetaan”.
- Paikallisten kirkon ohjatijien ja jäsenten kanssa neuvotellaan jatkuvasti tiettyjen alueitten ja kaupunkinosien turvallisuudesta. Lähetyssaarnaajia kehoitetaan välttämään vaarallisia alueita.
- Autoa käyttäville järjestetään huolellista turvalliseen autoiluun liittyvää opetusta.

- Polkupyörällä ajaville lähetyssaarnaajille tarjotaan jatkuvasti turvallisuuskoulutusta.
- Kun lähetyssaarnaajat kävelevät, heitä kannustetaan kävelemään reippaasti ja määrätietoisesti. Heitä on neuvottu pitämään mukanaan mahdollisimman vähän tavaroita ja rahaa vain yhden päivän tarpeisiin. Jos lähetyssaarnaajat joutuvat kohdakkain varkaitten kanssa heitä on koulutettu olemaan vastustelematta, välttämään yhteenottoa ja luovuttamaan kaikki rahansa.
- 80 lääkärin verkosto palvelee kokoaikaisina lähetyssaarnaajina vapaaehtoistyössä kaikkialla maailmassa, joten ”lähetysohjatijalla on saatavilla parasta mahdollista lääketieteellistä apua oman vyöhykkeensä alueella”. Lisäksi kentällä

tätä lähetyssaarnaajajoukkoa on hoitamassa 200 vapaaehtoista sairaanhoitajaa sekä lääketieteellisen tai terveyskasvatukseen liittyvän koulutuksen saanutta henkilöä, sanoi vanhin Ballard.

- Lähetyssaarnaajien asuntojen turvallisuus ja puhtaus tarkastetaan säännöllisesti. Lähetyssaarnaajat siirretään eri asuntoihin aina tarpeen mukaan.

Vanhin Ballard päätti puheensa korostaen sitä, etteivät sellaiset tapahtumat pysäytä kirkon työtä levittää Vapahtajan palautettua evankeliumia. ”Joseph Smith teki todella selväksi, ettei ole olemassa mitään, mikä estäisi tätä työtä menemästä eteenpäin kunnes suuri Jehova on saapuva ja sanova, että työ on tehty. Eikä Hän ole sanonut sitä vielä.” ■

Museo hyvästeli ennätysrikkoneen näyttelyn

Kirkon historia- ja taidemuseon Joseph Smith: palautuksen profeetta -aiheinen näyttely päättyi virallisesti tammikuun 15. päivänä 2006 oltuaan esillä lähes kokonaisen vuoden. Kyseisen vuoden aikana museossa tehtiin yhden vuoden kävijämääräennätys, 437 787 henkilöä.

”Rikoimme kaikki ennätykset, koska ihmiset halusivat tulla katsomaan Josephia”, sanoi näyttelyn kuraattori Mark Staker.

Vaikka tammikuun lopullista kävijämäärää ei ole vielä laskettu, näyttelyn viimeisinä päivinä kävijämäärän kerrotaan olleen iltaisin yli 200 henkilöä tunnissa.

”Se rikkoi ennätysrikkoneen päivää, tuntia ja koko vuotta kohti”, sanoi museon vapaaehtoistyöntekijä Darrell Jones, joka työskenteli näyttelyosastolla. ”Yhtenä iltana meillä kävi 1 800 ihmistä puoli seitsemän ja puoli yhdeksän välillä illalla. Siellä ei mahtunut edes liikkumaan.”

Nykyisten kävijämäärien mukaan näyttelyn kiireisimmät kuukaudet olivat heinäkuu ja joulukuu. Museossa kävi heinäkuussa 64 452 henkilöä Yhdysvalloista ja eri puolilta maailmaa.

Profeetta Joseph Smithin syntymän 200-vuotisjuhlan kunniaksi pystytetty näyttely avattiin helmikuun 4. päivänä 2005. Näyttelyssä oli esillä

Kirkon historia- ja taidemuseossa olleen Joseph Smith -aiheisen näyttelyn kävijämäärät rikkoivat museon ennätysiä.

alkuperäisiä esineitä, asiakirjoja, taidetta sekä mediaesityksiä, jotka esittelivät sitä, kuinka Josephia valmisteltiin, koulutettiin ja hiottiin täyttämään profeetallinen kutsumuksensa.

Näyttelyssä oli esillä pyhissä kirjoituksissa olevia ilmoituksia siinä muodossa kuin ne alun perin kirjoitettiin muistiin, kirjeitä, päiväkirjamerkintöjä, profeetta Joseph Smithin käyttämä viitta ja osia liivistä, joka hänellä

oli yllään marttyyrikuolemansa hetkellä. Kaikki nämä esineet ja muut valaisevat niitä olosuhteita, joissa evankeliumi tuotiin päivänvaloon.

Näyttelyn loppupäässä oli paikka, jonne vierailijat voivat jättää todistuksensa Joseph Smithistä. Kaikki nuo todistukset on pantu talteen ja ne liitetään pysyväksi kokoelmaksi kirkon arkistoon, jotta tulevat sukupolvet voivat lukea todistukset, joita

jäsenet ovat esittäneet profeetta Joseph Smithistä hänen 200-vuotisjuhlissaan.

”Oli jopa paljon nuoria, jotka eivät voineet matkustaa Salt Lake Cityyn nähdäkseen näyttelyn, mutta jotka

kirjoittivat todistuksensa ja lähettivät ne tänne, jotta ne voitaisiin liittää osaksi pysyvää aikakirjaa”, veli Staker sanoi. Nuo todistukset jäävät

jäljelle muistoina tapahtumasta.

Kun näyttelyä purettiin, museon vapaaehtoistyöntekijä Linda Johnson nosti verhoa toivoen näkevänsä vielä viimeisen vilauksen Walter Ranen maalauksesta *Desires of the Heart* (sydämen toiveita), mutta huomasi, että teos oli jo viety pois. Maalauksessa Joseph-poika on polvistuneena pyhässä lehdossa.

”Olemme surullisia kun se on poissa”, sisar Johnson sanoi. Hän oli aina pitänyt kyseistä maalausta erityisen koskettavana. Veli Staker sanoi, että näyttelyn koskettavin osa vaihteli sen mukaan, millä oli eniten merkitystä kullekin vierailijalle, mutta monelle koskettavinta oli tuntee olevansa todistamassa työtä, jota Joseph teki ollessaan maan päällä.

Museossa on kaksi pysyvää osastoa, joissa profeetta Joseph Smithin muiston kunnioittaminen jatkuu edelleen: Kirkon presidentit -näyttely sekä Mormonin kirjan synty -näyttely. ■

Tällaisia 1800-luvun alun lääketieteellisiä välineitä saatettiin aikoinaan käyttää 7-vuotiaan Joseph Smithin jalkaleikkauksessa.

Pitkät lapsista ja vanhemmista koostuvat jonot olivat tavanomainen näky Norsunluurannikolla tuhkarokkorokotuskampanjan aikana.

Piristysruiske Afrikan lasten auttamiseksi

Tässä poliittisesti ja taloudellisesti epävakaa maanosassa tuhkarokko, tauti josta muualla maailmassa kuulee harvoin, tappoi vielä muutamia vuosia sitten vuosittain yli 282 000 lasta.

Monien muiden lailla vanhin DeMoine ja sisar Joyce Findlay tiesivät vain vähän tästä taudista, kunnes heidät kutsuttiin lähetysaarnajapariskunnaksi, joka auttaisi koordinoimaan kirkon toimintaa tuhkarokon vastaisessa ohjelmassa Norsunluurannikolla. Tuhkarokon vastainen kampanja on Punaisen Ristin, UNICEFin, CDC:n [liittovaltion tartuntavirasto], WHO:n ja muitten järjestöjen rahoittama ohjelma, jonka tarkoituksena on

rokottaa Afrikassa 200 miljoonaa lasta.

Palvelutyönsä aikana Findlayt näkivät, kuinka sadat Norsunluurannikolla asuvat jäsenet tekivät pitkiä työpäiviä vapaaehtoisina kampanjan onnistumisen hyväksi. Lääketieteellisen koulutuksen saaneet kirkon jäsenet auttoivat rokotuspaikoilla, toiset koputtivat lukuisiin oviin edistääkseen kampanjaa opettamalla ihmisiä ja loput auttoivat kokoamaan perheitä ja lapsia yhteen. Jopa Alkeisyhdistyksen lapset auttoivat tekemällä piirustuksia kampanjaa varten. Olemalla osa huomattavaa osallistujamäärää pyhät toivoivat ”osoittavansa presidentti Hinckleyle, että he tekisivät parhaansa tukeakseen tätä ainutlaatuista tilaisuutta.”

Henkiä pelastavan lääkkeen tarjoaminen ei kuitenkaan ollut mikään helppo tehtävä. Sisäisten levottomuuksien takia kaikki ulkomaiset kokoaikaiset lähetysaarnajat, kuten vanhin ja sisar Findlay, evakuoitiin vuoden 2004 marraskuussa ennen kuin he saivat ensimmäisen kampanjansa päätökseen. Kampanjaa lykättiin elokuuhun 2005, jolloin he palasivat päättämään työnsä.

Tällä kertaa vanhin ja sisar Findlay tapasivat yhteistyöjärjestöjen edustajia saadakseen selville heidän tarpeensa ja määritelläkseen tapoja, joilla kirkko voisi parhaiten käyttää rahojaan ja voimavarojaan. Päätettiin, että kirkko tukisi tuhkarokon vastaista kampanjaa tarjoamalla vapaaehtoistyöntekijöitä, toimittamalla painotuotteita kuten julisteita, lehtisiä ja tarroja sekä antamalla Punaiselle Ristille megafoneja, univormuja ja akkuja. Terveysministeriö oli innoissaan kirkon osallistumisesta ja nimitti sen kampanjan viralliseksi yhteistyökumppaniksi ilmoittaen televisiossa kaikesta kirkon antamasta avusta.

Näistä lähtökohdista käsin vanhin ja sisar Findlay auttoivat kampanjan organisoimisessa. Kymmenvuotiaan Roseline Dekayen piirros valittiin painetun aineiston päätteemäksi. Hänen piirustustaan käytettiin myös sekä Tansanian että Malawin kampanjoissa.

Vyöhykkeen vaarnanjohtajien alaisuudessa vanhin ja sisar Findlay värväsivät alueen huoltotyökomitean työryhmäkseen. Tämä komitea koordinoi vapaaehtoistyöntekijöitä, joita

tuli jokaisesta Norsunluurannikon 23 seurakunnasta.

Yksi vapaaehtoisten jäsenten päätehtävistä oli huolehtia siitä, että paikallinen väestö tiesi rokotuspaikkojen sijainnin. Sen varmistamiseksi monet olivat jalkeilla aamuisin puoli seitsemästä alkaen koputtaen oviin, opettaen naapureilleen tuhkarokon vaaroja ja pyytäen heitä tuomaan lapsensa rokotettavaksi. He käyttivät usein aikaa siihen, että näyttivät ihmisille henkilökohtaisesti minne mennä, ja toivat joskus ryhmiä rokotuspaikalle. Kokoaikaiset lähetyssaarnaajatkin halusivat auttaa, joten he liimasivat kampanjatarroja laukkuihinsa ja kannustivat tapaamiaan ihmisiä viemään lapsensa rokotettavaksi.

Pelkästään pääkaupunkiin Abidjaniin pystytettiin satoja rokotuspaikkoja, joita oli muun muassa terveyskeskuksissa, kyläpäällikön kotona ja parkkipaikalla. Jotkut paikat olivat vain pieniä suojamuovilla katettuja koluja tien vieressä.

Muutamana ensimmäisenä päivänä ihmisiä saapui suurin joukoin. Lapsia oli jonoittain – joillakuilla oli vanhemmat mukanaan, mutta useimmat tulivat yksin. Kun ihmiset lakkasivat tulemasta pystytetyille rokotuspaikoille, työryhmät kokosivat tarvikkeensa ja kävelivät vilkkaitten torien ja kaupunginosien poikki etsien rokottamattomia lapsia rokotukseen heidät paikan päällä.

Yli 700 kirkon jäsenen avustama tuhkarokkokampanja oli suuri menestys Norsunluurannikolla. Lähes 8 miljoonaa lasta rokotettiin, joten työntekijät saavuttivat 87

Vanhin DeMoine ja sisar Joyce Findlay pysähtyivät poseeraamaan valokuvassa muutamien kanssa siitä suuresta vapaaehtoisten joukosta, joka teki tuhkarokon vastaisesta kampanjasta menestyksekkään.

prosenttia tavoitteestaan maassa, joka on poliittisesti niin hajanainen, että jo 50 prosenttia pidetään hyvänä kampanjasaavutuksena.

Kaiken kaikkiaan jäsenet tekivät 40 000 tuntia vapaaehtoistyötä. Heitä voitiin nähdä kaikkialla värikkäine merkkeineen, ja heistä tuli suosittuja ja hyvin tunnettuja. Yhtä terveydenhoitopiiriä lukuun ottamatta jäsenet olivat ainoita liikkeellä olevia vapaaehtoisia. Terveydenhoitopiireissä oltiin kiitollisia heidän avustaan ja kysyttiin, voisivatko he ottaa kirkkoon yhteyttä tulevissakin kampanjoissa.

Tärkeämpää oli kuitenkin se rakkauden henki, jota jäsenet tunsivat ja osoittivat. Seuraavassa on joitakin heidän kommenttejaan muutoksesta, jonka tämä tilaisuus aiheutti heidän elämässään.

Digbeu Gnoleba: ”Olen todella tyytyväinen koko kampanjan kulkuun – tunsin monta kertaa Herran Hengen. Tiedän, että Jumala valvoo meitä jokaista ja että Hän tietää,

mitä Hänen lapsensa tekevät.”

Raymond Beda: ”Tunsin todellista iloa palvellessani vapaaehtoisena. Minulla ei ollut tilaisuutta palvella lähetystyössä, mutta tämä kokemus antoi minulle mahdollisuuden tuntea olevani kuin lähetyssaarnaaja. Se tuntui hyvältä.”

Franck Delord Tokpa: ”Joka päivä, kun ministeriön ihmiset tulivat maksamaan työntekijöille, he pyysivät minua ilmoittautumaan, jotta he voisivat maksaa minulle. Joka päivä kieltäydyin ja kerroin heille, että se oli palvelutyötä, jota tein paikkakuntani ja kirkkoni hyväksi.”

Jean Bosoco Kouassi: ”Tämä on ollut todella positiivinen kokemus. Joka aamu ennen lähtöä me pidimme rukouksen. Opimme, että voimme puhua ihmisille tavalla, jota emme olleet koskaan aiemmin tehneet. Nyt uskomme, että voimme avata suomme ja tehdä lähetystyötä ja tehdä kotiopetustyötämme.” ■

Lisäideoita yhteiseen tuokioon kesäkuu 2006

Seuraavassa on yhteiseen tuokioon lisää ideoita, joita Alkeisyhdistyksen

johtohenkilöt voivat käyttää kesäkuun 2006 Liahonassa julkaistujen yhteisen tuokion ohjeiden lisäksi. Nämä ideat liittyvät oppiaiheseen "Pitäkää käskyt" sekä ohjeisiin ja tehtäviin, jotka ovat tämän lehden lasten osion sivuilla Y4–Y5.

1. Selitä, että Evankeliumin tasovaatimukseni auttaa meitä valitsemaan oikein ja pitämään taivaallisen Isän käskyt. Laita taululle Evankeliumin tasovaatimukseni -juliste tai luettelo (joka löytyy tämän lehden sivulta Y4 tai *Usko Jumalaan* -oppaiden takakannesta). Kirjoita paperilapuille seuraavat pyhien kirjoitusten kohdat, jotka sisältävät Evankeliumin tasovaatimukseni -luetteloon liittyviä käskyjä: Abr. 3:25, Moosia 18:10, Moosia 4:10, 2. Moos. 20:15–16, 2. Moos. 20:7, 2. Moos. 20:8, 2. Moos. 20:12, OL 89, OL 42:40–41, UK 13, OL 25:12, Joh. 13:34–35, OL 109:12–13. Pyydä yhtä lasta valitsemaan paperilappu ja lukemaan siinä oleva viite. Pyydä kaikkia lapsia etsimään kyseinen pyhien kirjoitusten kohta. Kysy, minkä käskyn kyseinen pyhien kirjoitusten kohta sisältää. Pyydä lapun valinneen lapsen luokkaan kuuluvia lapsia kertomaan, mihin tasovaatimukseen käsky liittyy. Kysy toiselta luokalta, kuinka meitä siunataan, kun elämme kyseisen tasovaatimuksen mukaisesti. Toista sama kunkin paperilapun kohdalla sen mukaan kuin

aikaa riittää. Laulakaa kuuliaisuuteen liittyvä laulu. Todista siunauksista, joita saadaan seurauksena kuuliaisuudesta taivaallisen Isän käskyjä kohtaan.

Nuoremmille lapsille: Valmista viisi tai kuusi paperilappua, joihin on kuhunkin kirjoitettu yksi Evankeliumin tasovaatimukseni -luettelon kohdista. Pyydä yhtä lasta ottamaan korista paperilappu ja näyttämään, kuinka kyseistä tasovaatimusta noudatetaan. Pyydä samaa lasta johtamaan toisia lapsia näyttämään kyseistä tasovaatimusta samalla kuin kaikki laulavat kuuliaisuuteen liittyvän laulun. Opeta lapsille, että Evankeliumin tasovaatimukseni auttavat meitä valitsemaan oikein.

2. Johda keskustelua auttaaksesi lapsia huomaamaan ne siunaukset, jotka heille on luvattu, jos he ovat uskollisia. Pyydä vanhempia lapsia etsimään kohtia pyhistä kirjoituksista; nuoremmat lapset voivat arvailla periaatetta kuvavihjeiden perusteella. Kysy: "Mitä periaatetta tässä opetetaan? Mitä siunauksia tulee siitä, että noudattaa tätä periaatetta?" Laulakaa laulu, joka vahvistaa kyseistä periaatetta. Esimerkiksi kymmenykset: Mal. 3:8–12, Alkeisyhdistyksen kuva 3–26 (tyttö, jolla on kymmenyskirjekuuri), kymmenysiin liittyvä laulu; lepöpäivä, OL 59:12–19, Alkeisyhdistyksen kuva 3–25 (perhe menossa kirkkoon), lepöpäivään liittyvä laulu. Jaa lapsille paperia ja värikyniä. Pyydä heitä taittamaan paperi kahtia. Pyydä heitä piirtämään toiseen puoleen kuva itsestään noudattamassa yhtä tänään opetettua käskyä. Paperin toiseen puoleen he voivat piirtää yhden luvatuista siunauksista. Pyydä heitä merkitsemään piirustukseen vastaava pyhien kirjoitusten kohta. Kehota kutakin lasta viemään piirustus

kotiinsa ja kertomaan siitä perheelleen perheillä ja laittamaan se esille muistutuksena siitä, mitä taivaallinen Isä lupaa niille, jotka ovat kuuliaisia.

3. *Lauluesitys:* "Lapset Herran" (*MAP-lauluja*, 49). Pyydä lapsia kuvittelemaan, että on kylmä, myrskyinen päivä. Näyttele palelevasi kovasti. Sano: "Olemme nyt tulleet sisälle takatulen ääreen ja kääriydymme pehmeään, lämpöiseen takkiin." Laita lämmin takki avustajan harteille. Kysy: "Eikö se tunnukin lämpimältä ja saa olosi tuntumaan paremmalta?" Selitä, että joskus meillä saattaa olla aikoja, jotka tuntuvat kylmältä, myrskyiseltä päivältä. Tuntemme olomme lämpimämmäksi ja paremmaksi sellaisina aikoina, jos muistamme, mitä tämä laulu opettaa. Laula kohta "Lapset Herran, öin ja päivin, saatte olla suosjassaan" ja kysy "Eikö teistä tunnukin paremmalta, kun tiedätte sen?" Laula säe yhdessä lasten kanssa. Kun laulat seuraavaa säettä, pyydä lapsia kuuntelemaan, mitä Jumala tekee ja milloin hän tekee sen. Laula kohta niin, että näytät samalla sävelkorkeuden nuotti nuotilta kädelläsi: "Teitä siunaa, jos vain teillä pyrkimys on oikeaan". Kuuntele vastaukset, kertaa ne ja pyydä lapsia laulamaan kanssasi. Kun laulat säkeistön loppuosan, pyydä lapsia kuuntelemaan, mitä aiempia kohtia laulussa toistetaan ("siunaa", "saatte olla suosjassaan"). Pidä tauko kunkin säkeen jälkeen ja kuuntele vastauksia. Kertaa sanat ja johda laulua laulamalla säe kerrallaan auttaen lapsia ymmärtämään, mitä heidän on tehtävä saadaksesen Hänen siunauksensa. Todista, että taivaallinen Isä on heidän lähellään ja siunaa heitä. ■

Puhumassa tänään

Presidentti Packer keskittyi henkilökohtaiseen ilmoitukseen

Katsellessaan valmistuvien opiskelijoiden laajaa joukkoa promootiopuheensa aikana Brigham Youngin yliopiston Havaijin kampuksella joulukuussa 2005 presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin vt. presidentti, muisteli ensimmäistä saapumistaan Havaijin rannoille.

Hän oli vain muutamaa vuotta nuorempi kuin useimmat hänen puhettaan kuunnelleista 250 valmistuvasta opiskelijasta, kun hänet pomikonelentäjänä sijoitettiin Kauain saarelle keskellä toista maailmansotaa. Hän oli jo menettänyt sodassa joukon ystäviään ja luokkatovereita ja sanoi, ettei hänen perheensä tiennyt, minne hän oli menossa tai mitä hänestä tulisi.

Mutta kun sitten tuli uutinen, että sota oli ohi, hänen ilonsa kesti vain hetken. Hän luuli pääsevänsä kotiin, mutta sen sijaan hänet määrättiin Osakaan Japaniin lentotoimintaupseeriksi.

”Kysyin Herralta miksi – miksi Hän teki sen minulle?”, presidentti Packer sanoi. Hän oli ansainnut kotiuttamiseen tarvittavat pisteet. Hänet voitiin vapauttaa. Hän oli pitänyt tasovaatimuksensa. Mutta hän ei saanut sitä, mitä hän eniten halusi. Katsellessaan nyt taaksepäin hän tietää syyn.

”Ellen olisi mennyt silloin Osakaan, en seisoi täällä tässä ominaisuudessa nyt”, presidentti Packer sanoi.

Uudessa sijoituspaikassaan hän

Presidentti Boyd K. Packer

tapasi ensimmäiset japanilaiset kirkon jäsenet sodan jälkeen ja oli mukana heidän kastamisessaan.

Tuosta kokemuksesta presidentti Packer sanoi oppineensa rakastamaan lähimmäistään ja oppineensa tunnustamaan ilmoituksen saadesaan sitä. Hän oppi ilmoituksen saamisen tärkeyden jälleen ollessaan seminaariopettajana, johtavana auktoriteettina – mihin tehtävään hänet kutsuttiin 37-vuotiaana – ja Herran apostolina.

”Seistessäni apostolien vierellä opin tämän: se kaava, jolla me saamme ilmoitusta, ei eroa millään tavoin kaavasta, joka on teidän ulottuvillanne”, presidentti Packer sanoi.

Vanhin Packer kertoi valmistuville opiskelijoille, että meluisassa maailmassa heidän on opittava itse, yksinään ja yksilöllisesti, että ilmoitus tulee silloin, kun Herra puhuu tunteidemme välityksellä. Kertoessaan opiskelijoille, että heillä on suurenmoisia mahdollisuuksia edessään

tänä ihmeellisenä aikana, hän tähdensi tarvetta oppia ottamaan vastaan ilmoitusta.

”Te olette lähdessä maailmaan, joka on erilainen kuin se maailma, jonka minä kohtasin teidän iässä – kun olin 19-vuotias ensimmäisellä käynnilläni Havaijissa”, hän sanoi tarkastellen katastrofeja, joita yksin viime vuoden aikana on tapahtunut. ”Ette selviä hengellisesti, elleite tiedä, kuinka ottaa vastaan ilmoitusta.”

”Teidät on kastettu kirkon jäseniksi. Teille on annettu Pyhän Hengen lahja kumppaniksenne ja ilmoituksenantajaksenne. Menkää tyyneesti maailmaan ja hoitakaa tyyneesti asianne. Oppikaa, että aamun hiljaisina tunteina Herra puhuu teille. Hän ei koskaan jätä vastaamatta rukouksiinne.”

Vanhin Perry sanoi, että pyhien tulee osallistua

Käydessään Brigham Youngin yliopiston Idahon kampuksella vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista kertoi opiskelijoille, että heidän täytyy olla aktiivisia toimijoita maailmassa auttaakseen valmistamaan sitä Kristuksen toiseen tulemiseen. Hän haastoi heidät paitsi olemaan valona maailmalle niin myös ”lisäämään valovoimaa ja valaisemaan”.

Aivan kuten profeetta Joseph Smith valaisi maailman, myös tämän sukupolven täytyy olla valon lähteenä alati vaihtuvien arvojen aikana, vanhin Perry sanoi.

Hän jatkoi puhettaan yliopiston viikoittaisessa hartaustilaisuudessa kertaamalla Vapahtajan elämän ja kuoleman, Hänen apostoliensa

Vanhin L. Tom Perry

palvelutyön ja luopumuksen tapahtumia ja lopuksi ilmoituksen lakkaamista. Siirtyen sitten suuriin tapahtumiin, jotka ovat valmistaneet maailmaa palautukseen, hän mainitsi Johannes Gutenbergin keksimän irtokirjasimia käyttävän kirjapainon, mikä johti lopulta englanninkielisen raamatunkäännöksen suuriin painoksiin ja leviämiseen laajalle. Nämä tapahtumat, jotka huipentuivat profeetta Joseph Smithin syntymään, loivat palautuksen alkamiselle mahdolliset olosuhteet.

”Profeetan syntymän aikoihin Herra ikään kuin valaisi ihmisten mielen luomaan sellaista teknologiaa ja sellaisia liikenne- ja viestintämuotoja, että evankeliumia voitaisiin levittää kaikkialle maailmaan”, vanhin Perry sanoi.

Siirtyen nykyaikaan vanhin Perry kehotti opiskelijoita ”pitämään evankeliumin valon loistamassa ihmiskunnalle”.

Niin tehdäksemme meidän täytyy hänen mukaansa erottaa kaksi asiaa

toisistaan, olla ”maailmassa” mutta ”ei maailmasta” (ks. Joh. 17:11–14).

”Mielestäni me pidämme niitä liian usein yhdessä ja ajattelemme niiden antavan oikeutuksen sille, että pysyttelemme hieman erillämme, hieman etäällä maailmasta”, vanhin Perry sanoi. ”Haluaisin erottaa nuo kaksi ja puhua vain siitä, miten ’olla maailmassa’.”

Hän puhui siitä, että maailma tarvitsee ihmisiä, jotka tuovat ratkaisuja, jotka ovat fyysisesti ja henkisesti valmiita kohottamaan sieluja ja lisäämään muiden onnea.

”Me emme valmista maailmaa millään tavoin Vapahtajan tulemiseen, jos me kieltäydymme vaikuttamasta maailmassa”, vanhin Perry sanoi.

Vanhin Perry varoitti kuitenkin, että tässä pyrkimyksessämme me emme saa langeta ”materialismin synteihin maailmassa”. Vaikka monet omaksuvatkin maallistumisen, väärää ajatusta ja rappeuttavia perinteitä, vanhin Perry toi esiin, että tällaisella elämäntavalla on hengellinen ja moraalinen hinta sitä harjoittaville.

Hän esitti läsnäolijoille haasteen, etteivät he pysyttelisi erillään maailmasta. ”Koko elämäni ajan teidän on näytettävä esimerkkiä niistä periaatteista ja opeista, jotka tuovat muusaan Herran siunaukset”, hän sanoi.

Sisar Barbara Perry oli vanhin Perryn seurassa 24. tammikuuta 2006 tapahtuneella vierailulla ja puhui takkavalkeilla, joka oli järjestetty naispuolisille työntekijöille ja työntekijöiden vaimoille aiheesta ”Ilo ja onni myöhempien aikojen pyhien näkökulmasta”. Vanhin Perry esitti myös lyhyen sanoman takkavalkeilla.

Vastustakaa jokaista kiusausta, vanhin Kerr kertoi nuorille aikuisille

Tasan 50 vuotta ennen tammi-kuista kirkon koululaitoksen takkavalkeiltaa vanhin W. Rolfe Kerr seitsemänkymmenen koorumista oli ulkomailla kauniilla valtamerialuksella, joka oli matkalla Britanniaan. Hän oli matkalla palvelemaan kaksi vuotta lähetystyössä, minä aikana jumalallisen totuuden opettaminen ja siitä todistaminen sai todistuksen paisumaan hänen sielussaan, hän sanoi.

”Haluan teidän tietävän, että rakastin lähetystyötäni”, vanhin Kerr kertoi Marriot Centeriin Brigham Youngin yliopistoon kokoontuneelle yleisölle ja tuhansille takkavalkeillan lähetystä seuranneille nuorille aikuisille kautta maailman. ”Olen ikuisesti kiitollinen tuosta suuresta kokemuksesta.”

Juuri lähetystyössä hän sai suoja-kilven uskollaan Herraan, kilven, jonka hän haastoi yleisöään hankki-maan itselleen.

”Uskomme on paras puolustuksemme”, vanhin Kerr sanoi lainaten neuvoa, jonka Alma antoi pojalleen Helamanille Mormonin kirjassa: ”Opeta sille ikuista vihaa syntiä ja pahuutta vastaan – opeta sitä vastustamaan Perkeleen jokaista kiusausta uskollaan Herraan Jeesukseen Kristukseen” (Alma 37:32–33).

Kun usko ja todistus ovat lujasti ja tietoisesti paikallaan, ”antakaa uskonne Kristukseen pitää teidät poissa Perkeleen reviiriltä”, vanhin Kerr neuvoi nuoria aikuisia.

Niin akateeminen kuin hengellinenkin opetus on ollut tärkeässä

Vanhin W. Rolfe Kerr

osassa vanhin Kerrin elämässä. Nykyisin hän palvelee kirkon kouluasiemiehenä ja on aiemmin palvellut Utahin korkeamman opetuksen kouluasiemiehenä. Hänellä on ollut lukuisia hallinnollisia tehtäviä collegeissa ja yliopistoissa Utahin osavaltiossa, ja hänet esiteltiin takkavalkeilla ”myöhempien aikojen pyhien nuorten puolestapuhujana”.

Laajan kokemuksensa perusteella vanhin Kerr sanoi, että aivan kuten varhaiskasvatus perustuu lukemisen, kirjoittamisen ja laskennon kolmeen perustaitoon, kolme evankeliumille olennaista tekijää ovat ylösnousemus, ilmoitus ja palautus.

Ylösnousemuksen oppi on yhtä vanha kuin maailmanhistoria, vanhin Kerr sanoi ja toi esiin sovituksen yleismaailmallisuuden, minkä johdosta kaikki herätetään ajallisesta kuolemasta.

”Edes hiuskarva päästä ei joudu hukkaan” (Alma 11:44), vanhin Kerr sanoi koskettaen hymyillen omia ohenevia hiuksiaan.

Siirtyessään puhumaan ilmoituksesta vanhin Kerr puhui erityisesti nykyajan profeetan saamista ilmoituksesta, mikä on palautetun kirkon pettämätön tunnusmerkki.

Meillä voi olla loputon luottamus profeetalliseen ääneen, jota voimme kuulla ja lukea, hän sanoi. Hän jatkoi tarjoamalla ratkaisun nuorille aikuisille koettelemuksen aikoina. ”Jos teitä kohtaa ankara hetkellinen kiusaus, yrittäkää pakottaa itsenne ajattelemaan presidentti Gordon B. Hinckleyä”, hän sanoi. ”Antakaa tietoisuuden elävästä profeetasta kääntää itsenne pois kiusauksesta ja säilyttää kelpoisuutenne.”

Vanhin Kerr puhui siitä, miten yhdenmukaisella tavalla sekä muinaista että nykyistä ilmoitusta on saatu, ja osoitti ilmoituksen opin olevan palautuksen merkittävä piirre.

”Suurin osa siitä, mitä tiedämme tärkeistä opeista, on tulosta [nykyajan ilmoituksesta]”, hän sanoi. ”Me olemme täällä palautuksen ansiosta.” Vanhin Kerr todisti Joseph Smithistä ja presidentti Gordon B. Hinckleystä meidän taloudenhoitokautemme profeettoina.

Ylösnousemuksen todellisuus, ilmoituksen merkityksellisyys ja palautuksen luotettavuus vahvistavat vanhin Kerrin mukaan uskoa ja auttavat meitä kaikkia vastustamaan jokaista Perkeleen kiusausta.

Vanhin ja sisar Samuelson opettivat viisaudesta ja omanarvontunnosta

Vanhin Cecil O. Samuelson toivotti yhdessä vaimonsa Sharonin kanssa tervetulleeksi Brigham Youngin yliopiston opiskelijat vuoden

2006 ensimmäiselle lukukaudelle sanomalla, joka käsitteli viisautta ja omanarvontuntoa.

Vanhin Samuelson kehotti oppilaskuntaa etsimään viisautta ja ymmärrystä selventäen, että nuo kaksi eivät ole samaa kuin tieto ja äly.

”Näemme monia esimerkkejä älykkäistä ihmisistä, jotka eivät ole kovin viisaita, ja muita, joilla on erinomainen arvostelukyky ja viisautta, mutta joilla näyttää olevan vaatimatottomat älynlahjat tai niukasti tietoa”, vanhin Samuelson sanoi.

Viisaus merkitsee hänen mukaansa selkeää käsityskykyä, tervettä järkeä ja viisasta asennetta. Hän esitti pyhistä kirjoituksista eri kohtia, joissa meitä neuvotaan hankkimaan viisautta ja ymmärrystä. Käyttäessään otteita, joissa Joseph Smith kertoo omasta tutkimisestaan, hän luki jakeen, joka sai profeetan anomaan uskossa: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimamatta” (Jaak. 1:5).

Vanhin Cecil O. Samuelson

Tätä esimerkkiä käyttäen vanhin Samuelson sanoi, että kaava etsiä viisautta nykyaikana on periaatteessa sama. Viisautta saadaksemme meidän on ensin pyydyttävä uskossa tarvitsemaamme viisautta ja ymmärrystä. Toiseksi meidän pitää opiskella perusteellisesti hankkiaksemme tarpeellista tietoa sekä lisäksi pohtia säännöllisesti, syvästi ja vakavasti Jumalan sanaa. Hän lisäsi, että jos haluamme hankkia viisautta, meidän täytyy todella uskoa, että se on mahdollista, pysyä nöyrinä ja muistaa, että se on koko elämän kestävä prosessi, ei kertatapahtuma.

Vanhin Samuelson päätti puheensa presidentti Gordon B. Hinckleyn sanoihin: ”Rukoilkaa viisautta ja ymmärrystä, kun kuljette elämänne vaikeita polkuja. Jos olette lujasti päättäneet tehdä typeriä ja

harkitsemattomia asioita, en usko, että Herra estää teitä. Mutta jos etsitte Hänen viisauttaan ja seuraatte saamienne vaikutelmien neuvoja, olen varma, että teitä siunataan.” (”Siunaus”, *Liabona*, toukokuu 2003, s. 100.)

Sisar Samuelson muistutti yleisöä siitä, kuinka suuri jokainen ihminen on Jumalan silmissä. Vaikka toisinaan ihminen voi tuntea itsensä merkityksettömäksi sen valtavan ihmismäärän keskuudessa, joka on maan päällä tänä aikana, hän tähdensi, että jokaisella on paikka Herran sydämessä.

Tämä asia vahvistetaan hänen mukaansa kohdassa Joh. 3:16: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen usko, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”

Koska me tiedämme, keitä me olemme, me tiedämme, miksi olemme täällä – pyrkimässä palaamaan eräänä päivänä Jumalan luomaan, hän sanoi.

”Me tiedämme olevamme korotetun, kirkastetun olennon, taivaallisen Isämme, henkilapsia”, sisar Samuelson sanoi. ”Herra tuntee meidät kaikki niin elämässä kuin kuolemassa.”

Sisar Samuelson tähdensi myös sitä, miten tärkeää on perustaa oman arvon tuntomme omiin havaintoihimme eikä maailman odotuksiin.

”Ellemme ole varovaisia, saatamme antaa muiden mielipiteiden määrittää oman arvon tuntomme”, hän varoitti. Hän sanoi, että oman arvon tuntomme vahvistuu, kun osoitamme kiitollisuutta Herralle ja pidämme Hänen käskynsä. ■

P A I K A L L I S I A U U T I S I A

VYÖHYKKEEN JOHTOKUNNAN SANOMA

Kuinka suuri teidän ilonne onkaan

Avasin juuri sähköpostini ja näin surullisen uutisen: ”Wendy Knauppin hautajaiset”. Kyyneleitä pyyhkiessäni ajattelin päivää yli 40 vuotta sitten, jolloin toverini ja minä tapasimme Wendy ja Paulin lähellä kukkakauppaa Frankfurtin rautatieasemalla. He odottivat ensimmäistä lastaan. Koska lähetysjohtajamme oli juuri kehottanut meitä olemaan ”joka hetki lähetysaarnajia”, me ryhdyimme

keskustelemaan heidän kanssaan.

Opettaessamme heitä lähetystyökeskusteluja apunamme käyttäen Wendy sielussa oleva valo teki minuun vaikutuksen. Hän oli iloinen ja valoisa ja hengellisesti eloisa joka tavalla. Hän ymmärsi palautuksen merkityksen hyvin varmavaistoisesti. Oli etuoikeus olla niin lähellä, että saatoimme seurata hänen todistuksensa kasvavan samalla

kun valo lisääntyi hänen kasvoillaan.

Kun he olivat päättäneet mennä kasteelle, he saivat eräältä sukulaiseltaan kirjeen, jossa arvosteltiin kirkon menettelytapaa siinä, ketkä voivat saada pappouden. He hämmentyivät ja ajattelivat, ettei meidän pitäisi enää käydä heidän luonaan. Emme osanneet vastata heidän kysymyksiinsä, mutta tunsimme kehotuksen lukea jotakin, mitä olin nähnyt tutkiessani pyhiä kirjoituksia yksinani muutamaa viikkoa aiemmin, kertomuksen Corneliuksesta Apostolien tekojen

luvuissa 10–11. Sinä päivänä opin tietämään, mitä tarkoittaa Herran lähetyssaarnaajille antama lupaus: ”Teille annetaan tuona hetkenä, niin, tuossa silmänräpäyksessä, mitä teidän tulee sanoa [ja] – – Pyhä Henki – – todistaa kaikesta, mitä te sanotte.” (OL 100:6–8.) Me kaikki tunsimme rauhan hengen rukoillessamme yhdessä.

Paul ja Wendy kastettiin, sitten heidät sinetöitiin temppelessä. Normaalien perhe-elämän koettelemusten keskellä he kasvattivat viisi lasta, joista kaikista tuli lopulta aktiivisia kirkossa. Paul oli ammatiltaan opettaja. He lauloivat kauniita duettoja yhdessä kirkossa. Wendy johti vuosia seurakuntansa kuoroa. He rakastivat temppeleä ja tunsivat itse, mitä on pyhien ilo (ks. En. 3).

Kerran käydessämme kirkossa Lontoossa Marie ja minä tapasimme Libby-nimisen naisen, joka oli kotoisin Mainesta. Koska Knaupit olivat ainoat ihmiset, jotka tunsimme Mainessa, kysyimme, tunsiko hän heidät. Hänen kasvonsa alkoivat säteillä. ”Että tunnenko? Wendy on rakas ystäväni. Hän tutustutti minut evankeliumiin!” Wendy oli tavannut Libbyn itsepalveluslupesulassa aivan kuten me olimme tavanneet Wendyn rautatieasemalla. Se mikä kirkkoa koskevissa asioissa oli tehnyt Libbyn suurimman vaikutuksen, oli Wendyn äitinä, vaimona ja ihmisenä näyttämän henkilökohtaisen esimerkin valo. Libbylle Wendy itse oli palautuksen sanoma.

Viime vuonna kuulimme, että Wendyllä oli syöpä, joten menimme tapaamaan heitä. Hänen lähetystyössä palvellut poikansa ja minä annoimme hänelle siunauksen. Ja olimme

kokemuksiamme viimeisten 40 vuoden ajalta. Oli selvää, että evankeliumi oli heille kaikki kaikessa. Se oli heidän elämänsä ja heidän lastensa elämän keskipiste ja tarkoitus. He halusivat olla terveitä, jotta he voisivat palvella yhdessä lähetystyössä.

Vähän ennen kuolemaansa Wendy lähetti minulle kirjeen, joka oli täynnä hengellistä valoa ja uskoa. Hän kirjoitti: ”Tunnen todella, että olen Herran sylissä. Hän voi tehdä mitä tahansa haluaa, ja minä olen Hänen hoivissaan.” Hän ilmaisi kiitollisuutensa evankeliumista ja perheestään ja kirjoitti sitten: ”Eikö Herra olekin suurenmoinen!”

Nyt Wendy on poissa, ja hänen perheensä kaipaa häntä tavattomasti. Kun hänen poikansa kirjoitti meille hänen kuolemastaan, hän sanoi: ”Kiitos, että toitte äidin evankeliumin valoon. Hän on elänyt kuuliaisena

käskeille ja saanut toimitukset, joiden kautta hän on nyt siirtynyt saamaan iankaikkisen palkintonsa.”

Koska evankeliumi oli Wendylle ja hänen perheelleen kaikki kaikessa, niin me, jotka olimme hänen lähetyssaarnaajiaan, ymmärrämme, ”kuinka suuri [meidän ilomme] onkaan hänen kanssansa [Isämme] valtakunnassa” (OL 18:15). Evankeliumi oli hänelle *kaikki*. Niinpä lähetystyökokemukseni hänen kanssaan merkitsee minulle *kaikkeaa*. Ei ihme, että Herra sanoi lähetystyön tekemisen olevan meille ”suuriarvoisinta” (OL 15:6).

Vetoan pyhiin Euroopan keskisellä vyöhykkeellä – tutustuttakaa vaikka vain yksi henkilö kirkkoon tänä vuonna. Jos teette niin, kuinka suuri onkaan teidän ilonne – ja heidän. Tiedän omasta kokemuksestani, kuinka totta tuo lupaus on. ■

Vanbin Bruce C. Hafen

Helsingin temppelein vihkimispäivä ja avoimien ovien päivien ajankohdat julkistettu

Sunnuntaina 5. maaliskuuta 2006 Smonet seurakuntalaiset eri puolilla Suomea saivat kauan odottamansa tiedon. Kirkon ensimmäinen presidenttikunta oli vahvistanut Helsingin temppelein vihkimispäivän sekä avoimien ovien päivien ajankohdat seuraavasti:

- Temppelein avoimien ovien päivät ovat torstaista 21. syyskuuta lauantaihin 7. lokakuuta 2006. Temppele on suljettuna sunnuntait 24. syyskuuta ja 1. lokakuuta. Lauantaina 30. syyskuuta

temppele suljetaan aiemmin illalla.

- Lauantaina 21. lokakuuta on jäsenten takkavalkeailta
- Temppelein vihkiminen tapahtuu sunnuntaina 22. lokakuuta 2006.
- Temppele on avoinna toimituksia varten maanantaina 23. lokakuuta 2006.

Siitä lähtien kun presidentti Gordon B. Hinckley ilmoitti huhtikuun 2000 yleiskonferenssissa temppelein rakentamisesta Suomeen, ovat vaarnojen ja lähetysskentän johtajat korostaneet jäsenille temppeleihin

Temppeli 26. helmikuuta 2006

valmistautumisen merkitystä. Monissa seurakunnissa onkin järjestetty jäsenille temppeleiseminaareja.

Helsingin vaarnassa vaarnan johtokunta on esittänyt seuraavat valmistautumisohjeet:

1. Kiinnittäkää temppelein kuva näkyville paikalle kodissanne.
2. Saattakaa elämänne järjestykseen niin, että temppeleisuositukseenne

on voimassa. Maksakaa rehelliset kymmenykset ja runsaat paastouhrit, ettei sydämenne kiinnittyisi siihen, mikä on tästä maailmasta (OL 121:34-35).

3. Laatikaa lista läheisistä tuttavista, jotka haluatte kutsua temppelein avoimiin oviin.
4. Olkaa kuuliaisina elävän profectan kehoituksille, joiden noudattaminen

tuo erityisiä siunauksia omaan ja perheenne elämään tänä aikana.

Kirkon virallisilla suomalaisilla Internet-sivuilla www.mormonit.fi on tuoreimmat tiedot temppelein rakennustöiden edistymisestä. Etusivun oikean reunan linkkiin ”Helsingin temppeli” on koottu kaikki Helsingin temppelejä koskeva materiaali. Linkistä ”Valokuvia rakennustöistä” pääsee suoraan kirkon viralliselle temppeleisivustolle katsomaan rakennusaikaisia valokuvia. Linkistä ”Temppeleiviesti Tammikuu 2006” aukeaa jäsenille jaetun tiedotuslehden pdf-tiedosto.

Temppelein avoimien ovien ja vihkimistilaisuuksien suunnittelukomitean koordinaattorina toimii Helsingin vaarnan aiempi johtaja Sven Eklund. Veli Eklundin apuna ovat useista eri osa-alueista vastavat alakomiteat, kuten pysäköinti, opastus, majoitus, musiikki, tiedotus, äänentoistolaitteet, ensiapu jne. ■

Vierastalo 26. helmikuuta 2006

Perheen esimerkin voima

Joonatan Kuosmanen Helsingin 2. seurakunnasta on lähtenyt tammikuussa 2006 lähetysaarnajaksi Barcelonan lähetyskentälle Espanjaan. Joonatan on perheestä, joka on hyvin lähetystyöhenkinen, sillä hänen molemmat vanhempansa ovat olleet lähetystyössä, ja seitsemästä sisaruksesta Joonatan on viides, joka lähtee kokoaikaiseen lähetystyöhön. Heidän vaikutuksensa hänen asenteeseensa lähetystyötä kohtaan on ollut hyvin merkittävä.

Hän sanookin itse, että häntä on siunattu hyvillä vanhemmilla, jotka ovat opettaneet hänelle ahkerasti evankeliumia hyvin varhaisesta iästä lähtien. He ovat opettaneet myös, että lähetystyö on suuri siunaus ja etuoikeus, joten hänellä on ollut aina halu tulla lähetysaarnajaksi. Hän sanoo: ”Onhan se ollut suurenmoinen, kun on ollut niin monta esimerkkiä ja tarinankertojaa.” Perheenjäsenet ovat vaikuttaneet todella paljon siihen, mitä hän ajattelee lähetystyöstä. Hän on myös ihaillut lähetysaarnajia, joita on usein nähty Kuosmasten ruokapöydässä, ja huomannut, kuinka paljon iloa ja hienoja kokemuksia he saavat työstään.

Hän valmistautui lähetystyöhön hengellisesti seminaarin ja instituutin avulla, mutta etenkin vanhempien panos ja pyhien kirjoitusten tutkiminen oli tärkeätä, ja tietysti kaikki perheillat, perherukoukset jne. Vanhemmat ovat myös opettaneet

häntä pienestä pitäen säästämään rahaa, joten hän on säästänyt lähetystyötä varten polvenkorkuisesta lähtien. Lähetystyöhön lähtemistä hänen ei ole koskaan tarvinnut pohdita, koska päätös syntyi jo kauan sitten – melkein kuin itsestään.

Hyvää valmistautumista nimenomaan Espanjan lähetyskentälle oli myös se, että Joonatanin perhe on asunut Boliviassa vuosina 1993–1999, ja koska lapset kävivät espanjankielistä koulua, espanjan kielestä on tullut hänelle lähes kuin toinen äidinkieli.

Joonatanin tiedot Espanjasta ja espanjalaisista ovat karttuneet kuin itsestään, sillä hänen veljensä Samuel palveli muutama vuosi sitten Madridin lähetyskentällä. Hän nauroikin, ettei hänen kutsun saatuaan tarvinnut juuri kysellä kohde- maastaan, sillä Samuel oli jo ehtinyt kertoa niin paljon. Mutta kyselihän hän tietenkin tarkemmin lähetyskentistä ja jäsenmääristä ja osasi jo ennen lähtöään kertoa, että 40,5 miljoonan espanjalaisen keskuudessa on jäseniä noin 35 000. Lähetyskenttiä on viisi, ja maassa palvelee noin 700 lähetysaarnajaa. Hän tiesi myös sen, että lähetystyö menee nopeammin eteenpäin maassa asuvien eteläamerikkalaisten keskuudessa, koska espanjalaiset eivät ole niin vastaanottavaisia. Mutta hän uskoi, että espanjalaiset ovat mukavia ihmisiä, ja hän opettaa heitä mielellään. Tulevista kahdesta vuodestaan hän sanoi ennen lähtöään: ”Toivon, että oppisin tuntemaan Jeesusta Kristusta paremmin, että todistukseni kasvaisi ja että saisin

Joonatan Kuosmanen Helsingin 2. seurakunnasta aloitti lähetystyön 11. tammikuuta 2006 Barcelonan lähetyskentällä Espanjassa.

paljon hienoja kokemuksia. Toivon myös, että kehittäisin opettamis- ja johtamistaitojani ja johdattaisin paljon ihmisiä tuntemaan totuutta.” Hän ei pelkää eikä jännitä tulevaisuutta, sillä hän sanoo käyneensä elämänsä aikana läpi jo monia haasteita ja huomanneensa, että kaikkeen löytyy ratkaisu ja keino. Nefin tavoin hän sanoo: ”Minä menen ja teen.” Eikä lähetystyön tekeminen ole hänelle edes mitenkään uutta. Hän on jakanut useita Mormonin kirjoja ja kertonut avoimesti kirkosta ystävilleen. Erityisesti vuosi armeijassa oli hyvää harjoitusta lähetystyötä varten. Nuorukaisesta, joka väittää, että ”oli hauskaa piirtää pelastussuunnitelmaa muiden varusmiesten keskellä”, on tullut esimerkillinen Herran edustaja. ■

Teksti: Outi Suominen

Lappeenrannan seurakunta 50 vuotta

11. joulukuuta 2005 oli aika muistella menneitä ja kertoa tarinoita Lappeenrannan seurakunnan juhlakokouksessa. Yhdessä vietetyt pari tuntia olivatkin oikea ilon ja hengellisyyden anti jokaiselle osanottajalle. Paikalla oli entisiä ja nykyisiä seurakuntalaisia, entisiä lähetyssaarnaajia 50 vuoden takaa, entisiä seurakunnanjohtajia ja piispoja ja monia muita ystäviämme.

Pentti Jäkkö aloitti tilaisuuden kertomalla kirkon saapumisesta Suomeen 1948 ja miten keväällä 1954 silloinen lähetysohjaaja Matis sai innoituksen kutsua lähetyssaarnaajat palvelemaan Lappeenrannassa. Ensimmäiset vanhimmat loivat suhteita Amerikka-seurassa ja opettamalla englantia ja koripalloa, mutta mikä tärkeintä, he menivät myös ovelta ovelle ja kertoivat ihmisille Jumalan puhuvan meille jälleen ja että Hän on palauttanut kirkkonsa.

Ensimmäisiä kokouksia pidettiin kodeissa, ja ensimmäiset kasteet tulivat noin vuoden päästä lähetyssaarnaajien tulosta Lappeenrantaan. Heinäkuussa 1955 neljä henkilöä, sisar Ojala, hänen poikansa Heikki, veli Karila ja sisar Mannila olivat saaneet todistuksen palautetusta evankeliumista. Vaikka opetus ja ymmärtäminen eivät olleet aina niin yksinkertaista ilman suomenkielistä materiaalia, nämä henkilöt eivät voineet kieltää Pyhän Hengen

Lappeenrannan seurakunnanjohtajat ja piispat: Matti Ojala, Pentti Jäkkö, Matti Kuosmanen, Antti Vainikka (ensimmäinen piispa), Pertti Järvinen, Teppo Hallamaa, Aimo Jäkkö ja nykyinen piispa Ilpo Silvennoinen.

Lappeenrannan seurakunnan jäseniä ja vieraita juhlapäivänä 11. joulukuuta 2005.

todistusta totuudesta. Sisar Mannila, yksi näistä ensimmäisistä jäsenistä, on vieläkin Lappeenrannan seurakunnan aktiivinen jäsen yli 90 vuoden iässä.

Lappeenrannan seurakunta järjestettiin 14. joulukuuta 1955. Muutama vuosi myöhemmin ostettiin seurakunnan nykyinen tontti, ja siinä alettiin kasvattaa perunaa varojen keräämiseksi kappelin rakentamista varten. Rakentaminen aloitettiin kesällä -61, ja kappeli oli valmis kesäkuussa -62.

Lappeenrannassa on ehtinyt palvella jo monta seurakunnanjohtajaa ja piispaa, ja monet puhuivat juhlakokouksessa kokemuksistaan. Jokainen kertoi oppineensa ja kasvaneensa tavattomasti tässä suuresa palvelutehtävässä. ”Se opetti, mistä Jumalan valtakunnassa on kysymys.” Monet eivät olleet itse

olleet kirkossa vielä montaa vuotta kutsun tullessa, mutta hekin sanoivat oppineensa paljon, ja että epävarmuus ja pelko poistuivat Herran lupauksella päteväittä ne, jotka hän kutsuu.

Lappeenrannan seurakunta on kasvanut ja vahvistunut yhteisvoimin, tuella ja rakkautella. Opetamme lapsia ja nuoria ja toinen toistamme oppiaksemme tulemaan Jeesuksen Kristuksen kaltaisiksi. Olemme kaikki erilaisia, mutta evankeliumi on meille kaikille yhteistä. Seurakuntamme on antanut hyvän pohjan monille, ja elämä jatkuu Lappeenrannassa, myös uusien lasten syntymän kautta. Vaarnan johtokunnan kehotuksen mukaisesti meidän jokaisen haasteena on nyt vahvistaa omaa hengellisyyttämme. ■

Teksti: Anni Kymäläinen